

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce společnosti **ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s.**, se sídlem Komořany 146, 683 01 Rousínov, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Af 24/2011, 30 Af 25/2011, 30 Af 26/2011, 30 Af 46/2011, 30Af 47/2011, 30Af 49/2011, 30 Af 55/2011, 30 Af 59/2011, 30 Af 61/2011, 30 Af 62/2011, 30 Af 66/2011, 30 Af 67/2011 a 30 Af 69/2011 **s e s p o j u j í** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 30 Af 24/2011.

II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 6.12.2010, č.j. MMB/0552336/2010, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 8.12.2010, č.j. MMB/0457205/2010, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 9.12.2010, č.j. MMB/0457208/2010, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 5.1.2011, č.j. MMB/0005413/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

VI. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 6.1.2011, č.j. MMB/0006773/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

VII. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 6.1.2011, č.j. MMB/0006780/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

VIII. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 24.1.2011, č.j. MMB/0025964/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

IX. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 1.2.2011, č.j. MMB/0040280/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

X. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 9.2.2011, č.j. MMB/0050682/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

XI. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 1.2.2011, č.j. MMB/0041148/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

XII. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 15.2.2011, č.j. MMB/0059450/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

XIII. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 22.2.2011, č.j. MMB/0069639/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

XIV. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 3.3.2011, č.j. MMB/0080339/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

XV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 22 000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

XVI. Žalobci bude po právní moci tohoto rozsudku vrácen z účtu Krajského soudu v Brně soudní poplatek ve výši 4 000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Spojení projednávaných věcí

[1] Žalobce podal v rozmezí od 2.2. do 14.4.2011 třináct žalob proti žalovanému Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, kterými se dožadoval přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.12.2010, č.j. MMB/0552336/2010, ze dne 8.12.2010, č.j. MMB/0457205/2010, ze dne 9.12.2010, č.j. MMB/0457208/2010, ze dne 5.1.2011, č.j. MMB/0005413/2011, ze dne 6.1.2011, č.j. MMB/0006773/2011, ze dne 6.1.2011, č.j. MMB/0006780/2011, ze dne 24.1.2011, č.j. MMB/0025964/2011, ze dne 1.2.2011, č.j. MMB/0040280/2011, ze dne 9.2.2011, č.j. MMB/0050682/2011, ze dne 1.2.2011, č.j. MMB/0041148/2011, ze dne 15.2.2011, č.j. MMB/0059450/2011, ze dne 22.2.2011, č.j. MMB/0069639/2011, ze dne 3.3.2011, č.j. MMB/0080339/2011, kterými žalovaný, jakožto odvolací orgán rozhodoval o odvolání žalobce proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Předmětné věci byly vedeny u Krajského soudu v Brně pod spis. zn. 30 Af 24/2011, 30 Af 25/2011, 30 Af 26/2011, 30 Af 46/2011, 30Af 47/2011, 30Af 49/2011, 30 Af 55/2011, 30 Af 59/2011, 30 Af

61/2011, 30 Af 62/2011, 30 Af 66/2011, 30 Af 67/2011 a 30 Af 69/2011. Uvedené samostatné žaloby se týkaly týchž účastníků a směřovaly proti rozhodnutím, která spolu skutkově i právně souvisí; soud proto rozhodl o spojení věcí ke společnému projednání, jak je uvedeno ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku, a to postupem ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, podle něhož samostatné žaloby, směřující proti těmž rozhodnutím, anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.

II. Vymezení věci

[2] Žalobce podal v období od července do listopadu 2010 místně příslušným úřadům městských částí Brna sdělení, v jejichž rámci byly popsány hrací zařízení, povolené podle ust. § 50 odst. 3 zákona č. 202/2000 Sb. o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o loteriích“), které byly žalobcem provozovány na jednotlivých územích městských částí města Brna. Žalobce vždy zároveň sdělil, že jím uvedená herní zařízení nepodléhají místnímu poplatku podle vyhlášky Statutárního města Brna č. 9/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, účinné od 1.7.2010 (dále jen „Vyhláška“). Žalobce zároveň příslušného správce místního poplatku vyzval, aby postupem ve smyslu ust. § 46 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) vydal a žalobci doručil platební výměr, kterým by byl případný místní poplatek stanoven s uvedením důvodů pro jeho případné stanovení. Místně příslušní správci místního poplatku na uvedené sdělení nereagovali, žalobce proto následně opětovně žádal o vydání a doručení platebního výměru, správcem byl telefonicky informován, na jaký bankovní účet může platbu provést, žalobce provedl platbu místního poplatku a jelikož místně příslušní správci místního poplatku platební výměr nevydali a žalobci nedoručili, podal žalobce odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické zařízení, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž v odvoláních namítal protiústavní přijetí novelizace zákona č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZMP“), namítal rozpor konkludentního vyměření místního poplatku se ZMP, se zákonem o loteriích, s judikaturou českých soudů, s ústavně a mezinárodně právně garantovanými právy a ústavně zakotvenými zásadami a žalobce také namítl nerespektování obecných zásad in dubio pro libertate, resp. in dubio mitius. V podáních doplňujících odvolání uvedl žalobce podrobnou právní argumentaci (obdobnou jako v jednotlivých žalobách) a zdůraznil, že jediným důvodem, proč žalobce zaplatil místní poplatek, ačkoliv nesouhlasí, že by k jeho platbě byl povinen, je skutečnost, že by se nezaplacením místního poplatku vystavil nebezpečí postihu se strany správce daně podle ust. § 11 odst. 1 věta druhá ZMP. Žalovaný následně vydal jednotlivá rozhodnutí o odvoláních žalobce, jimiž tato odvolání zamítl.

III. Obsah napadených rozhodnutí žalovaného

[3] V odůvodněních žalobami napadených rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že prvostupňový správce daně měl vzhledem ke skutečnosti, že místní poplatek byl uhrazen ve správné výši za to, že daňová povinnost žalobce byla splněna. Žalovaný nepochybně má právo žalobce podat odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí správce místního poplatku. Žalovaný dále uvedl, že na namítanou protiústavnost novelizace ZMP provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. nemůže vzít zřetel, neboť doposud Ústavní soud nevyslovil, že by se jednalo o právní předpis,

přijatý v rozporu s ústavou. Žalovaný nemá žádné pochybnosti o obsahu ustanovení ZMP vzhledem k otázce předmětu zpoplatnění místními poplatky v případě centrálních loterních systémů s videoloterními terminály. Technickým zařízením je prakticky cokoliv od těch nejjednodušších nástrojů po nejsložitější přístroje. Za jiné technické zařízení je nutno považovat takové, jehož pomocí je možné provozovat sázkové hry, za jiné technické zařízení podléhající místnímu poplatku je nutno považovat každé technické zařízení, k jehož provozování musí obdržet provozovatel povolení od Ministerstva financí. Zkoumat technickou stránku provozování předmětných herních zařízení není nutné, neboť se jedná o problém právní, nikoliv technický. V souladu s ust. § 17 odst. 1 věta druhá zákona o loteriích, je každé místo předmětných herních zařízení, umožňujících hraní nutno považovat za samostatné herní místo podléhající místnímu poplatku. Místnímu poplatku podléhají i elektromechanické rulety a multi-herní hrací zařízení NOVO-UNITY. Místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nepostrádá princip ekvivalence, neboť je známým faktem, že hraní (zejména patologické) je společensky nebezpečnou závislostí, která přináší dodatečné náklady nejen dotčeným obcím, ale celé společnosti. Správce poplatku, ani odvolací orgán, nemá žádné pochybnosti o obsahu pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle zvláštního právního předpisu. Poplatník předmětnými místními poplatky nebyl zatížen ústavně nekonformním způsobem. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že by použitá právní úprava měla být nejednoznačná a že by proto měl být použitý výklad příznivější pro poplatníka. Žalobcem poukazované Metodické sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu se shoduje s vlastním názorem správce daně i žalovaného.

IV.

Obsah žalobních bodů

[4] Žalobce namítal, že správce daně byl povinen žalobci vystavit platební výměr postupem podle ust. § 13 ZMP ve spojení s ust. § 46 odst. 4 daňového řádu. Pro konkludentní vyměření daně postupem ve smyslu ust. § 46 odst. 5 daňového řádu nebyly splněny podmínky. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2007, č.j. 2 Afs 175/2006 – 89, přístupný na www.nssoud.cz. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že zjednodušený způsob vyměření daně ve smyslu ust. § 46 odst. 5 daňového řádu je možno použít pouze tam, kde není pochyb o obsahu daňového přiznání a o jeho správnosti. V takovém případě není třeba pochybovat o ústavnosti tohoto způsobu vyměření daně, a to bez ohledu na to, že se výsledek vyměření nesdílí. Daňový subjekt jednoznačně deklaruje svou vůli zdanit určité konkrétní příjmy a správce daně o správnosti a úplnosti přiznání nemá pochyb. V dané věci žalobce poukázal na sdělení ohledně místních poplatků, kterým dal správci daně jasně najevo, že podle jeho názoru předmětná herní zařízení místnímu poplatku nepodléhají. Pro uvedený protiprávní stav nezbylo žalobci, než se proti svým hlášením v zákonné lhůtě odvolat. Správce daně navíc žalobci ani nesdělil výsledek vyměření místního poplatku. Žalobce sice místní poplatek zaplatil, ačkoliv s jeho vyměřením nesouhlasí, avšak jenom proto, aby se nevystavil nebezpečí postihu ze strany správce daně, neboť podané odvolání v případě povinnosti zaplacení místního poplatku nemá odkladný účinek a ve smyslu ust. § 11 odst. 1 věta druhá ZMP může obec včas nezaplacené poplatky, nebo jejich nezaplacenou část, zvýšit až na trojnásobek. Jako protizákonný se jeví případný požadavek správce poplatku na uvedení jedacího čísla, příp. čísla platebního výměru nebo jiné jednoznačné identifikace rozhodnutí, proti němuž žalobce podal odvolání. Žalobce správci poplatku sdělil všechny možné a jemu dostupné skutečnosti pro to, aby mohl být platební

výměr, či jiné takové rozhodnutí, vydáno. Žalobce dále uváděl další konkrétní námitky, týkající se hmotněprávního posouzení věci, přičemž nesouhlasil s žádnými závěry odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí žalovaného, vyjma tvrzení, že proti konkludentnímu vyměření místního poplatku je možno podat odvolání. Žalobce konkrétně odmítal závěry žalovaného, že změna původního povolení je povolením novým, neboť změna původního povolení pouze dokládá skutečnost, že se stále jedná o jiné technické herní zařízení jako celek. V dané věci se jedná o problém technický a je tomu tak proto, že nefunguje-li něco po technické stránce, nemůže to ani logicky fungovat po stránce právní. Koncové videoloterní terminály samy o sobě na rozdíl od výherních hracích přístrojů nefungují. Centrální loterní systém s koncovými videoloterními terminály nelze zaměňovat s výherním hracím přístrojem. Videoloterní terminál není výherním hracím přístrojem, neboť celý systém funguje pouze jako celek. Žalobce dále obdobně jako v odvoláních proti konkludentnímu vyměření místního poplatku namítal protiústavnost přijetí novelizace ZMP, rozpor konkludentního vyměření se ZMP a zákonem o loteriích, rozpor s relevantní judikaturou českých soudů, s ústavně a mezinárodně právně garantovanými právy žalobce a ústavně zakotvenými zásadami a namítal též nerespektování obecných zásad právních in dubio pro libertate, resp. in dubio mitius. Žalobce namítal, že novelu ZMP provedenou zákonem č. 183/2010 považuje za přijatou protiústavním způsobem, neboť do navrhované novelizace zákona o podpoře sportu byla protiústavním způsobem včleněna novela ZMP jako tzv. přílepek až při jednání senátu Parlamentu ČR dne 23.4.2010. Názor o protiústavním přijetí novely vychází z judikatury Ústavního soudu. Žalovaný nesprávně posoudil otázku, co má být v případě provozování centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterními terminály (dále jen „CLS“) považováno za technické herní zařízení, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Předmětem zpoplatnění neměly být jednotlivé koncové terminály, které jsou pouhými součástmi CLS. Sousedství „jiné technické herní zařízení, povolené Ministerstvem financí“ je natolik neurčité a nesrozumitelné, že bylo lze očekávat jeho zpřesnění v podzákoném právním předpise. Ve vyhlášce měl být uveden pojem předmětu místního poplatku zcela konkrétně a srozumitelně. V dané věci schází pojmová esence poplatku – finanční úhrada spojená s realizací zájmů poplatníka – princip ekvivalence. Žalobce není adresátem předmětných místních poplatků, neboť jeho činnost novelou zákona o podpoře sportu nedoznala žádných změn. Sporné znění žalovaným použitých ustanovení ZMP nebylo vyloženo ve prospěch žalobce, jakožto poplatníka daně, resp. poplatku. Žalobce dále rozporoval správnost metodického sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu s tím, že sdělení ministerstva nelze považovat za právní předpis, vydaný na základě zákona a obce se nezávazným stanoviskem ministerstva při výkonu samostatné působnosti neřídí. V případě žalob proti rozhodnutím žalovaného, uvedeným ve výroku pod bodem II., III. a IV. tohoto rozsudku navíc žalobce uplatnil i námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného pro jeho nesrozumitelnost, neboť z jejich výrokových částí, ani z odůvodnění, nelze zjistit, jaké rozhodnutí (resp. jaké odvolání a proti jakému rozhodnutí bylo podáno) správní orgán přezkoumával. V těchto případech žalobce jinak shodné žalobní body komentoval jako žalobní důvody, uvedené v obecné rovině.

V.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

[5] Žalovaný v písemných vyjádřeních k žalobám zopakoval skutkovou a právní argumentaci, uvedenou již v jeho napadených rozhodnutích, doplnil, že Statutární město Brno dalo jasně najevo svůj postoj k hazardu, který považuje za společensky škodlivou aktivitu,

zvláště v rozsahu, v jakém je ji v současné době možno vidět na území města Brna. Statutární město Brno si jednoznačně přeje regulovat hazard na svém území a pokud tak nemůže učinit přímo, jako v případě výherních hracích přístrojů, snaží se tak činit alespoň nepřímo, pomocí stanovení místního poplatku za provozované jiné technické herní zařízení v maximální výši. Za protiústavní by bylo možno označit situaci před novelizací ZMP, kdy obce byly nuceny strpět na svém území technická herní zařízení, jejichž povolení nemohly ovlivňovat a současně tato zařízení nemohly ani zpoplatnit místním poplatkem. Řada obcí, vč. Statutárního města Brna, regulací provozu výherních hracích přístrojů dosáhla pouze toho, že v hernách byly tyto přístroje nahrazeny koncovými zařízeními centrálních loterních systémů, přičemž tato zařízení plně převzala funkci výherních hracích přístrojů, vč. s tím spojených negativní zjevů a navíc nebyla ani zpoplatněna místními poplatky. K žalobám, v jejichž rámci byla namítána nesrozumitelnost napadených rozhodnutí žalovaného, žalovaný doplnil, že neuvedení prvostupňového správce daně v odvolacích rozhodnutích bylo napraveno rozhodnutími o opravě zřejmé nesprávnosti. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob pro jejich nedůvodnost.

VI.

Právní hodnocení soudu

[6] Ve všech projednávaných případech zaslal žalobce místně příslušným správcům místního poplatku sdělení, v němž uvedl, jaká herní zařízení, povolená podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, provozuje na jednotlivých územích, na jakých místech a současně sdělil, že tato zařízení nepodléhají podle Vyhlášky místnímu poplatku. Žalobce dále uvedl, že pokud by se správce místního poplatku domníval, že provozovaná technická zařízení podléhají místnímu poplatku, necht' je žalobci místní poplatek za předmětná zdaňovací období vyměřen. Žalobce dále podrobně rozvedl důvody, pro které žádal vystavit a doručit platební výměr na místní poplatek za provozovaná jiná technická herní zařízení, povolená Ministerstvem financí, ačkoliv je názoru, že tato zařízení místnímu poplatku podle Vyhlášky nepodléhají. Žalobce, ačkoliv zásadně nesouhlasil s povinností platit místní poplatek, tento poplatek uhradil, a to pouze z důvodu, aby se vyhnul nebezpečí postihu ze strany správce poplatku, neboť podle ust. § 48 odst. 12 daňového řádu nemá podané odvolání v případě povinnosti zaplatit místní poplatek odkladný účinek a podle ust. § 11 odst. 1 věta druhá zákona o místních poplatcích může obec včas nezaplacené (neodvedené) poplatky, nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část zvýšit až na trojnásobek. Žalobce následně v zákonné lhůtě podal odvolání proti konkludentním vyměření místního poplatku za jiná technická herní zařízení, povolená Ministerstvem financí a žalovaný uvedená odvolání zamítl. Žalovaný nezpochybnil právo žalobce podat odvolání proti fiktivním rozhodnutím správce místního poplatku o vyměření tohoto poplatku.

[7] V rámci žalobních námitek žalobce v první řadě brojil proti zákonnosti postupu správců místního poplatku, kteří nevydali a ani žalobci nedoručili platební výměry. Žalobce namítal, že správci místního poplatku byli za situace, kdy žalobce nesouhlasil s výší místního poplatku, resp. vůbec s povinností místní poplatek platit, povinni vydat a žalobci doručit platební výměr, jak ostatně žalobce od počátku požadoval. Místní poplatek měl být vydán postupem podle ust. § 46 odst. 4 daňového řádu, přičemž pro konkludentní vyměření daně, resp. místního poplatku, postupem podle ust. § 46 odst. 5 daňového řádu nebyly splněny zákonné podmínky. Žalobce odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2007, č.j. 2 Afs 175/2006 – 89, přístupný na www.nssoud.cz. Žalobce poukázal na shora již citovaná sdělení, kterými jednotlivým správcům místního poplatku sdělil, jaká herní zařízení, povolená podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, provozuje a

v nich zároveň jasně vyjádřil svůj nesouhlas se skutečností, že by uvedená zařízení měla podléhat místnímu poplatku podle Vyhlášky. K předmětné námitce uvádí soud následující.

[8] Především je nutno konstatovat, že žalovaný správně neupřel žalobci právo podat odvolání proti vyměření místního poplatku, o nichž sám uvádí, že šlo o vyměření konkludentní (viz záhlaví žalobou napadených rozhodnutí žalovaného, v nichž je uvedeno, že odvolání žalobce směřuje proti konkludentním vyměření místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu). Možnost odvolání proti uvedenému postupu vyměření místního poplatku vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy tento soud v rozsudku ze dne 17.1.2012, č.j. 2 Afs 76/2011 – 62, přístupné na www.nssoud.cz, ve skutkově podobné věci téhož žalobce vyslovil, že ZMP neupravoval uspokojivě postup, kterým by měl městský úřad řešit rozpor mezi výší poplatku, kterou žalobce fakticky uhradil a výší, kterou podle svého názoru uhradit měl. Z uvedeného ovšem nevyplývá, že žádný takový postup neexistuje, či že by jakékoliv vykročení městského úřadu za hranice ZMP bylo porušením zásady výkonu státní moci. Ust. § 11 odst. 1 ZMP totiž pouze upravovalo, kdy má být platební výměr obecním úřadem vydán, nelze však a contrario tvrdit, že by toto ustanovení zakazovalo vydat platební výměr i v situacích, na něž sice nepamatuje tento zákon, pamatuje na ně ale zákon, který má být na řízení o místních poplatcích použit subsidiárně (viz ust. § 13 ZMP). Tímto subsidiárně použitelným předpisem byl do 31.12.2010 zákon o správě daní a poplatků a od 1.1.2011 zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád. Oba tyto subsidiárně použitelné předpisy přitom byly v různých fázích řízení použitelné, účinky úkonů učiněných do 31.12.2010 podle daňového řádu totiž zůstávají podle § 264 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. zachovány, ovšem počínaje 1.1.2011 bylo třeba řízení dokončit podle poslední citovaného zákona, jak bylo uvedeno v jeho ust. § 264 odst. 1. Nejvyšší správní soud se poté zabýval situací, kdy stejně jako v nyní projednávaných věcech žalobce výslovně nesouhlasil s výší místního poplatku, přičemž Nejvyšší správní soud dovodil, že za takové situace bylo jediným správným postupem městského úřadu poplatek vyměřit a výsledek vyměření žalobci sdělit, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2007, sp. zn. 2 Afs 175/2006, přístupného na www.nssoud.cz, podle něhož je konkludentní vyměření daně na místě pouze tehdy, kde není pochyb o obsahu daňového přiznání a jeho správnosti; v takovém případě není třeba pochybovat o ústavnosti tohoto způsobu vyměření daně, a to bez ohledu na to, že se výsledek vyměření nesděluje; daňový subjekt jednoznačně deklaruje svou vůli zdanit určité konkrétní příjmy a správce daně o správnosti a úplnosti přiznání nemá pochyb. Nejvyšší správní soud v předchozím jeho citovaném rozsudku (ze dne 17.1.2012, č.j. 2 Afs 76/2011-62) proto dovodil, že jelikož městský úřad daň nevyměřil a výsledek vyměření žalobci nesdělil, bylo naprosto pochopitelné, že proti takto vzniklému konkludentnímu vyměření daně podal žalobce odvolání. Odvolání proti tomuto konkludentnímu vyměření daně bylo možno podat a mělo být takto posouzeno. S uvedeným názorem Nejvyššího správní soudu se zdejší soud plně ztotožňuje.

[9] Vztaženo k nyní projednávané věci, bylo povinností prvostupňových správců místního poplatku vydat rozhodnutí o vyměření místních poplatků, a to postupem ve smyslu ust. § 46 odst. 4 daňového řádu, podle něhož o stanoveném základu daně a vyměřené dani vyzoomí správce daně daňový subjekt platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak a takto vyměřenou daň současně předepíše. V projednávaných věcech totiž nebylo možno postupovat podle ust. § 11 odst. 1 ZMP, podle něhož, nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem. Pro vydání platebního výměru či hromadného předpisného seznamu postupem

podle tohoto ustanovení ZMP je nutno splnit podmínku, že místní poplatek nebyl zaplacen poplatníkem včas nebo ve správné výši. Tak tomu však v projednávaných věcech nebylo, neboť z postupů správních orgánů v projednávaných věcech vyplývá, že měli za to, že žalobce je v postavení poplatníka místního poplatku a že tento poplatek zaplatil včas a ve správné výši. Žalobce tedy předmětný poplatek zaplatil včas a ve výši, o níž se správci místního poplatku domnívali, že je správná, ovšem žalobce vyjádřil rozhodný nesouhlas s výší místního poplatku, resp. vůbec s povinností jej platit, přičemž k uhrazení místního poplatku došlo jen a pouze z důvodu, že žalobce neměl k dispozici rozhodnutí o vyměření místního poplatku, tento mu nebyl ani sdělen a chtěl se vyhnout sankcím v podobě až trojnásobného zvýšení místního poplatku ve smyslu ust. § 11 odst. 1 věta druhá ZMP. Za uvedeného stavu bylo třeba aplikovat daňový řád, neboť podle ust. § 13 zákona o místních poplatcích platí, že o řízení ve věcech poplatků platí zvláštní předpisy, pokud tento zákon nestanoví jinak. Odchylnou úpravu od daňového řádu obsahoval ZMP (vztaheno k projednávané věci) pouze v ust. § 11 odst. 1, jak byl shora citován, a to pro situaci, kdy podle názoru správce místního poplatku nedojde k zaplacení poplatku poplatníkem včas nebo ve správné výši. Pokud pak jde o procesní úpravu platnou od 1.1.2011, platí shora zmiňovaná úvaha Nejvyššího správního soudu, vyjádřená v jeho rozsudku, č.j. 2 Afs 76/2011 – 62, ze dne 17.1.2012, která uvádí, že jak daňový řád, tak zákon č. 280/2009 Sb. byl v různých fázích řízení použitelný, přičemž účinky úkonů činěných do 31.12.2010 podle daňového řádu zůstávají podle ust. § 264 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb. zachovány, počínaje dnem 1.1.2011 bylo třeba řízení dokončit podle nového daňového řádu, jak stanovil jeho § 264 odst. 1. S účinností od 1.1.2011 bylo ust. § 13 ZMP, ve znění do 30.12.2010, zrušeno, ovšem pouze pro nadbytečnost, neboť stejná úprava vyplývala z ust. § 2 odst. 3 nového daňového řádu. Nový daňový řád se uvedenou problematikou zabývá v ust. § 139 a § 140, na přezkum zákonnosti postupu správců místního poplatku je však v projednávaných věcech třeba vztáhnout úpravu stanovenou v předchozím daňovém řádu, a to v jeho ust. § 46.

[10] Podle ust. § 46 odst. 4 daňového řádu platí, že o stanoveném základu daně a vyměřené dani musí správce daně daňový subjekt vyrozumět platebním výměrem, anebo hromadným předpisním seznamem, pokud tento anebo zvláštní zákon, nestanoví jinak a vyměřenou daň současně předeepsat. Jak bylo již uvedeno, zvláštní zákon – zákon o místních poplatcích, stanoví pouze povinnost vydat platební výměr pro správce místního poplatku, není-li poplatek podle názoru správce zaplacen poplatníkem včas a ve správné výši. Možnost odchytil se od ust. § 46 odst. 4 věta první daňového řádu, je v tomto zákoně upravena v odst. 5 tohoto ustanovení, podle něhož neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá, nejpozději do konce příštího zdaňovacího období; v tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně; stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení.

[11] Postup podle ust. § 46 odst. 5 daňového řádu však v předmětných věcech nebyl možný. Jak vyplývá z výkladu shora citovaného ust. § 46 odst. 5, vycházejícího z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz již uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2007, sp. zn. 2 Afs 175/2006, zvláště pak ovšem usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2010, č.j. 5 Afs 92/2008 – 147 a dále také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2012, č.j. 2 Afs 70/2011 – 50, vše přístupno na www.nssoud.cz) je možno přistoupit k tzv. konkludentnímu vyměření daně

pouze v případě, že si daňový subjekt může být jistý výší vyměřené daně. K tzv. konkludentnímu vyměření daně může dojít pouze tehdy, jestliže je její výše shodná s výší uvedenou v daňovém přiznání. V takovém případě je správce daně zmocněn k tomu, nesdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, ledaže by o to daňový subjekt ve stanovené lhůtě výslovně požádal. Případné sdělení výsledku konkludentního vyměření má přitom jen informativní charakter, jeho doručení nezakládá právní účinky ve smyslu ust. § 32 odst. 1 daňového řádu, neboť ty nastaly na základě zvláštní úpravy již fiktivním doručením fiktivně vydaného platebního výměru. **Znamená to a contrario, že vždy když chce správce daně vyměřit daň ve výši odchylné od té, která je uvedena v daňovém přiznání nebo hlášení, nebo dodatečném daňovém přiznání, musí platební výměr vydat a musí jej též daňovému subjektu doručit. Teprve doručením platebního výměru se stává rozhodnutí o vyměření daně právně účinným,** neboť podle ust. § 32 odst. 1 daňového řádu platí, že v daňovém řízení lze ukládat povinnosti nebo přiznávat práva jen rozhodnutím, přičemž tato rozhodnutí jsou pro příjemce právně účinná jen tehdy, jsou-li jim řádným způsobem doručena nebo sdělena, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.

[12] V projednávaných věcech žalobce jasně rozporoval skutečnost, že by jím uváděná herní zařízení měla být podrobena místnímu poplatku. Nedošlo tak k naplnění podmínek ve smyslu ust. § 46 odst. 5 první část první věty (Neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, ...), proto nemohlo být případně ani postupováno podle druhé části této první věty ust. § 46 odst. 5 daňového řádu (... nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, ...). Sdělení výsledku vyměření daně má pouze informativní charakter, lze jej použít pouze v případě, kdy jsou splněny podmínky pro možnost konkludentního vyměření daně, jeho doručení nezakládá právní účinky ve smyslu ust. § 32 odst. 1 daňového řádu (v projednávaných věcech nedošlo k informativnímu sdělení výsledku vyměření a nedošlo k obvyklému postupu při tzv. konkludentním vyměření daně podle § 46 odst. 5 daňového řádu, kdy je zaběhlou praxí správců daně zaznamenat ve správním spise, resp. v daňovém přiznání, provedení vyměření postupem podle ust. § 46 odst. 5 daňového řádu). Nastala tak situace, kdy nedošlo k právně účinnému vyměření místního poplatku, neboť v předmětných věcech mohl být místní poplatek právně účinně vyměřen pouze prostřednictvím vydání a doručení platebního výměru žalobci. Zda a jakým postupem podle jakého právního předpisu bylo o poplatkové povinnosti žalobce rozhodnuto, nebylo možná zřejmé ani správci místního poplatku, neboť ten vyzýval žalobce k doplnění náležitostí jeho odvolání, kdy požadoval m.j., aby žalobce doplnil jedací číslo písemnosti, proti níž odvolání směřuje, ačkoliv dále byl používám pojem konkludentní vyměření místního poplatku. Z obsahu předkládacích zpráv správců místního poplatku žalovanému v souvislosti s podanými odvoláními žalobce a z odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí žalovaného vyplývá, že správní orgány souhlasily s názorem žalobce, že došlo fakticky ke konkludentním vyměření místního poplatku, neuvedli však, zda k nim mělo dojít postupem ve smyslu ust. § 46 odst. 5 daňového řádu, či postupem jiným (např. podle ZMP). Jak již bylo uvedeno, **za dané situace mohlo být jedině správně postupováno v souladu s ust. § 46 odst. 4 daňového řádu a místní poplatek měl být žalobci vyměřen platebním výměrem, přičemž absence takového způsobu vyměření místního poplatku znamená, že nedošlo vůbec k právně účinnému rozhodnutí, na jehož základě by byl žalobce povinen místní poplatek uhradit.** Bylo povinností žalovaného, jakožto odvolacího orgánu, zavázat správce místního poplatku k vydání platebních výměrů na místní poplatek. Jak však vyplývá ze žalobami napadených rozhodnutí žalovaného, odvolání žalobce bylo zamítnuto, aniž by došlo k právně účinnému vyměření místního poplatku. Napadená rozhodnutí žalovaného proto nemohou z hlediska přezkumu jejich zákonnosti obstát. Z uvedeného důvodu soud žalobami napadená rozhodnutí žalovaného zrušil, přičemž při

dalším postupu je žalovaný vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku. Především se jedná o závěr, že žalovaný je povinen zajistit vydání a doručení platebních výměrů žalobci, neboť teprve jejich doručením se stane rozhodnutí o povinnosti žalobce platit místní poplatek a v jaké výši právně účinným. Za uvedené situace je předčasné se zabývat dalšími žalobními námitkami, neboť správní orgány doposud místní poplatek právně účinným způsobem žalobci nevyměřily.

[13] K námitce žalobce, uplatněné v žalobách původně vedených u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Af 24/2011, 30 Af 25/2011 a 30 Af 26/2011, spočívající v tvrzení, že „rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro jejich nesrozumitelnost, neboť z výrokové části (ani z odůvodnění) nelze zjistit, jaké rozhodnutí (resp. jaké odvolání a proti jakému rozhodnutí bylo podáno) správní orgán přezkoumával, přičemž nelze z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaného věcně argumentovat jinak než v obecné rovině“, soud uvádí následující. Z obsahu připojených správních spisů, týkajících se předmětných rozhodnutí žalovaného vyplývá, že tato rozhodnutí neobsahovala konkrétní označení správce místního poplatku, nicméně v rozhodnutí žalovaného je jasně uvedeno, jaká odvolání žalobce iniciovala odvolací řízení, a to označením data odvolání žalobce, data doplňujícího procesního podání, kterým žalobce doplnil původní odvolání a je uvedeno, že šlo o konkludentní vyměření místního poplatku za provozované výherní hrací přístroje nebo jiná technická zařízení, povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného je pak uvedeno i datum žádosti žalobce o vydání a o doručení platebního výměru. Z obsahu odvolání žalobce i z obsahu doplňujících podání, kterými žalobce odvolání doplňoval, jednoznačně vyplývá, že mu bylo známo, vůči jakému úkonu a jakého správního orgánu odvolání směřují. Tato znalost se dále odráží i ve formulování žalobních bodů, které jsou shodné s případy, kdy žalobce uvedenou námitku nevznáší. Za tohoto stavu nelze souhlasit se závěrem žalobce, že by se mělo jednat o nepřezkoumatelná rozhodnutí. Nad rámec shora uvedeného soud doplňuje, že ve zmiňovaných věcech žalovaný doposud nepravomocně rozhodl o opravě odvolacích rozhodnutí tak, že v nich doplnil m.j. název správce místního poplatku. Skutečnost, že rozhodnutí o opravě doposud nenabyla právní moci, není pro danou věc rozhodná, neboť jak soud shora konstatoval, nebylo možno uvedené žalobní námitce přisvědčit.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.r.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést buď i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 11 x 2 000,-, t.j. celkem 22 000,- Kč, neboť žalobce byl povinen zaplatit soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč za každou z původně vedených žalob, vyjma těch, v jejichž rámci se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, které byly skutkově a právně zcela srovnatelné, týkaly se týchž účastníků a byly vydány tentýž den a týmž správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č.j. 1 Afs 113/2009 – 69, publikován ve sb. NSS 2065/2010). Podle uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu platí, že účastník řízení není povinen platit soudní poplatek za každou žalobu proti každému ze správních rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela srovnatelná, týkají se týchž účastníků a jsou vydána týž den a stejným správním orgánem. Těmito kritériím odpovídají přezkoumávaná správní rozhodnutí žalovaného označená ve výrocích pod bodem VI., VII., IX. a XI. tohoto rozsudku.

[15] Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku vyplývá z obdobné argumentace, jak je uvedena v předchozím odstavci, z níž vyplývá, že žalobce nebyl povinen zaplatit soudní poplatek v řízeních, v jejichž rámci se domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného, jak jsou označena ve výroku pod bodem VII. a XI. tohoto rozsudku. Podle ust. § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů platí, že soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14.8.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu